

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. F. B.**, zast. JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1, Brno, **za účasti osob zúčastněných na řízení**: I) A. H., II) M. B., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2020, č. j. 29 A 36/2018 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Aleně Prchalové, Ph.D., advokátce se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, **s e u r č u j e** částkou ve výši 6800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl stěžovatelu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. ZKI BR-O-103/1017/2017; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Znojmo (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 6. 2015, č. j. OR-659/2014-713, kterým správní orgán I. stupně nevyhověl stěžovatelu nesouhlasu s neprovedením opravy v zápisu vlastnického práva k pozemkům p. č. X a X evidovaným na listu vlastnictví č. X v katastrálním území Š. M. [jako vlastník byla zapsána osoba zúčastněná na řízení I)] a k pozemkům p. č. X, X a X evidovaným na listu vlastnictví č. X v témže katastrálním území [jako vlastník byla zapsána osoba zúčastněná na řízení II)]. U všech uvedených nemovitostí žádal stěžovatel jako vlastníka zapsat svého zemřelého otce.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. Ten ji s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Konstatoval, že postupem podle § 36 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), lze opravit chybné údaje, které vznikly buďto zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, či nepřesností při podrobném měření nebo zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, jsou-li překročeny mezní odchylky. Jde-li o omyl, musí být zřejmý – nesmí o něm tedy být žádné pochybnosti. Musí existovat rozpor mezi údaji v katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Katastrální úřad nemůže při posuzování listin vybočit ze své evidenční role a při opravě chybného údaje fakticky nalézt právo, neboť to přísluší soudům v občanskoprávním řízení. Krajský soud upozornil, že správní orgány podrobně popsaly vývoj evidence vlastnického práva, přičemž nabývací listiny pro současně evidované vlastníky má správní orgán I. stupně ve své dokumentaci; naopak nebyly nalezeny žádné listiny, které by svědčily o zápisu vlastnického práva stěžovatelova zesnulého otce či jeho matky.

[3] Krajský soud dále reagoval na stěžovatelovo tvrzení, že vývoj vlastníků popsaný správními orgány není správný, neboť je založen na listině Okresního národního výboru ve Znojmě (dále též „ONV Znojmo“) ze dne 22. 11. 1979 (výkaz nemovitostí k upřesnění zápisu vlastnických vztahů v evidenci nemovitostí), která je však absolutně neplatná. Správní orgány nemohou přehlížet navazující řadu právních úkonů, na jejichž základě byly provedeny příslušné zápisy (změny osob vlastníků) v katastru nemovitostí. Ani kdyby tedy podle správních orgánů byla listina ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979 neplatná, nemohly by zápis opravit podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Stěžovatelovy pochyby o zápisech vlastnických práv navazujících na uvedenou listinu nelze rozptýlit ve správním řízení, ale pouze civilní žalobou na určení vlastnictví – podstatou stěžovatelových námitek je spor o vlastnické právo k předmětným nemovitostem.

[4] Stěžovatel při jednání krajského soudu dne 27. 5. 2020 vznesl námitku podjatosti proti rozhodujícímu senátu 29 A, neboť dle jeho názoru nepřihlíží k absolutní neplatnosti úkonů. Krajský soud k této námitce nepřihlížel a nepostoupil ji Nejvyššímu správnímu soudu k posouzení. Upozornil, že stěžovatel již v nyní posuzované věci uplatnil námitku podjatosti a rozhodl o ní Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 108/2018 - 46, v němž konstatoval, že senát 29 A není z rozhodování vyloučen. Nyní byla námitka podána opožděně – stěžovatel totiž spatřoval podjatost v předchozí rozhodovací činnosti. Poslední ze stěžovatelem odkazovaných jiných řízení bylo ve věci sp. zn. 29 A 170/2017. Ta byla projednána v totožném složení senátu a rozsudek v dané věci nabyl právní moci dne 22. 11. 2017. Stěžovatel tedy nedodržel lhůtu stanovenou v § 8 odst. 5 s. ř. s. Navíc nemohla být námitka podjatosti důvodná, neboť rozhodování v jiných věcech nemůže být důvodem k vyloučení z projednání věci.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I)

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti předstřel svůj názor na vývoj vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Jeho otec je získal při osídlování pohraničí na základě přidělové listiny č. j. K 1522/47. Nebylo prokázáno, že by zesnulý otec vlastnické právo k předmětnému majetku pozbyl. Až do roku 1979 byl tento majetek řádně evidován. Změna v evidenci nemovitostí byla provedena po zániku JZD Štítary, které užívalo dotčený majetek k zajištění zemědělské výroby. V uvedeném roce požádal ONV Znojmo listinou ze dne 22. 11. 1979, aby byli jako vlastníci zapsáni manželé S., coby poslední nájemníci obytné části zemědělské usedlosti. Tato listina však neobsahuje veškeré náležitosti pravomocného rozhodnutí národního výboru, a je tedy absolutně neplatná. Na základě této listiny byly manželé S. zapsáni, takový zápis byl však taktéž neplatným úkonem. Vlastníkem měl být stěžovatelův otec a měl jím být dodnes

pokračování

(dědické řízení o jeho pozůstalosti nadále trvá). Správní orgány i krajský soud pochybily, neboť nepřihlédly k tomu, že byl zápis manželů S. absolutně neplatným úkonem.

[6] Dále stěžovatel namítal, že jak správní orgány, tak krajský soud nahlížely na jeho podání striktně formalisticky jako návrh podle § 36 katastrálního zákona, nehodnotily jej dle jeho obsahu. Z jeho žádosti, byť byla nesprávně označena, bylo zcela zřejmé, že stěžovatel požadoval zdůvodnění a doložení, jakým způsobem se majetek jeho otce dostal z jeho původního vlastnictví do vlastnictví jiného. Dále požadoval doložení právního titulu, jeho správnost a zákonnost, kterým došlo k záznamu změny v katastru nemovitostí. Správní orgán I. stupně tedy měl v souladu se svou poučovací povinností stěžovatele k upřesnění jeho požadavku, resp. jej informovat o nezbytnosti dalšího postupu a uvést, který orgán by měl dále danou věc řešit – měl jej odkázat na soudní instituce. Rozsudek krajského soudu je v kontextu uvedeného nepřezkoumatelný, neboť se věnoval zcela jinému meritu případu, resp. procesnímu postupu stěžovatele.

[7] Stěžovatel též nesouhlasil se způsobem, kterým se krajský soud vypořádal s jeho námitkou podjatosti. Zdůraznil, že se fakticky dozvěděl o složení senátu teprve při jednání, tedy ačkoliv daný senát dříve rozhodoval několik jeho věcí, byla námitka uplatněna včas. Podle názoru stěžovatele by též vzhledem k tomu, že jeho věci řešil opakovaně stejný senát, bylo vhodné, aby jeho věc byla přidělena jinému senátu věcně příslušného soudu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

[8] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že zápis v katastru nemovitostí je v souladu s listinami, které byly pro tyto listiny podkladem. Případný nesprávný záznam vlastnického práva tedy není chybou, která by mohla být opravena jako zřejmý omyl v souladu s § 36 katastrálního zákona. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření uvedla, že otec stěžovatele dostal příděl jako ostatní osoby, které přišly do stejné obce, a vstoupil do JZD, které však špatně hospodařilo, a tak si muselo půjčit peníze od státu. Z JZD se následně stal státní statek, a bylo tedy třeba zaplatit dluhy. Stěžovatelův otec v tu dobu odešel, a tak byly půda a zemědělská usedlost (zřejmě předmětné nemovitosti – pozn. Nejvyššího správního soudu) předány dalším příchozím k hospodaření, a to právě manželům S. Nejvyšší správní soud podotýká, že vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) ostatním účastníkům nezasílal, neboť vzhledem k povaze dané věci bylo zřejmé, že pro posouzení případu nebude rozhodné.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Předně je třeba popřít stěžovatelovo tvrzení, že z jeho podání bylo zřejmé, že požadoval zdůvodnění a doložení, jakým způsobem se majetek jeho otce dostal z jeho původního vlastnictví do vlastnictví jiného. V jeho návrhu je jasně uvedeno, že stávající údaje zapsané v katastru nemovitostí považuje za chybné a že správně by měl být zapsán jako vlastník jeho otec; následně stěžovatel představil argumentaci, proč měly být stávající zápisy provedeny neplatně, a to v zásadě stejnou jako později v řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem. Správní

orgány i krajský soud tak přistupovaly k tomuto návrhu zcela v souladu s jeho obsahem – z ničeho nevyplývá, že by se stěžovatel snad domáhal pouhého vysvětlení, proč není jeho otec zapsán jako vlastník předmětných nemovitostí. Rovněž svou poučovací povinnost správní orgány splnily. V oznámení o neprovedení opravy v údajích katastru nemovitostí správní orgán I. stupně v závěru upozorňuje, že není orgánem, který by mohl rozhodovat o platnosti právních úkonů a o tom, kdo je vlastníkem nemovitostí, neboť v takových věcech může rozhodovat pouze soud.

[13] Stěžovatel dále nesouhlasil se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s jeho námitkou podjatosti. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. platí: „*Účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřiblíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.*“ Krajský soud sice v počátku řízení stěžovateli nesdělil konkrétní osoby soudců, z přípisů však bylo patrné, že se věcí bude zabývat senát 29 A krajského soudu, přičemž senát byl obsazen v souladu s rozvrhem práce - v takové situaci se o zmatečnost ani o vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí nejedná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Afs 178/2004 - 128, č. 624/2005 Sb. NSS). Nadto stěžovatel v daném řízení již jednou námitku podjatosti uplatnil, přičemž vyjmenoval všechny soudce, kteří ve věci skutečně rozhodovali, a je tedy zřejmé, že se o složení senátu nedozvěděl teprve při jednání. Vzhledem k tomu, že stěžovatel argumentoval jinými rozsudky daného senátu a že poslední z jím uvedených rozsudků nabyl právní moci dne 22. 11. 2017, je zřejmé, že při jednání dne 27. 5. 2020 stěžovatel uplatnil námitku podjatosti pozdě, jak správně uvedl krajský soud.

[14] Rovněž lze souhlasit s krajským soudem, že podjatost stěžovatel spatřoval v něčem, co ji založit nemůže, a to v rozhodovací činnosti soudců. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že prakticky totožnou námitku vznesl proti soudcům pátého senátu v řízení o kasační stížnosti a obdobnou námitku vznesl taktéž proti soudcům druhému senátu, kteří o námitce podjatosti rozhodovali – z toho je zjevné, že stěžovatel námitku podjatosti neuplatňuje s cílem ochrany svých veřejných subjektivních práv, nýbrž za účelem šikanozně ztížit průběh soudního řízení, jak ostatně konstatoval zdejší soud v usnesení ze dne 21. 10. 2020, č. j. Nao 145/2020 - 38. Nejvyšší správní soud nesdílí ani stěžovatelovo přesvědčení, že pokud rozhodoval senát 29 A opakovaně v jeho jiných věcech, bylo by vhodné, aby posuzovaná věc byla přidělena jinému senátu. Jednotlivé věci jsou totiž přidělovány soudcům dle pravidel předem stanovených v rozvrhu práce daného soudu a svévolná změna takto určeného soudce, u něhož nejsou dány zákonem předvídané důvody vyloučení z rozhodování, by naopak byla v rozporu s právem na zákonného soudce.

[15] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas s tím, že správní orgány ani krajský soud nepřihlédly k tvrzené absolutní neplatnosti zápisu manželů S., v důsledku čehož by měl být vlastníkem předmětných pozemků stále stěžovatelův zesnulý otec, jehož je stěžovatel dědicem. V tomto ohledu však stěžovatel nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, s níž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[16] Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel ke správnímu orgánu I. stupně podal návrh na opravu chyby v katastru nemovitostí. Podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona lze chybné údaje katastru opravit, pokud vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem. Je zřejmé, že v daném případě teoreticky přichází v úvahu pouze zřejmý omyl [písm. a)].

[17] Chybami v údajích katastru jsou zejména zápis v katastru provedený v rozporu s obsahem listiny nebo jiného podkladu pro změnu údajů katastru, zápis provedený na základě listiny, která

pokračování

není podkladem pro změnu údajů v katastru, nebo zápis provedený bez potřebné listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 As 16/2005 - 88). V řízení o opravě chyb v katastrálním operátu katastrální úřad nezkoumá, kdo je vlastníkem předmětné nemovitosti, pouze posuzuje, zda údaj v katastru nemovitostí odpovídá obsahu listin, na základě kterých byl zápis proveden, případně zda šlo o listiny k zápisu vlastnického práva způsobilé. Katastrální úřad tedy nerozhoduje o vlastnickém právu (k tomu je příslušný jen soud), ale pouze o tom, kdo bude jako vlastník v katastru nemovitostí evidován.

[18] Nejvyšší správní soud se zřejmým omylem zabýval v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, č. 2098/2010 Sb. NSS, v němž konstatoval, že pod tento pojem lze „*zřadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nespĺňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel.*“

[19] V rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. [...] Provedením opravy zápisu se tedy skutečný právní vztah k nemovitosti nemění; ten lze změnit jen na základě příslušné listiny. Dále je nutné vzít v potaz, že omyl musí být podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona zřejmý - katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná.*“

[20] V posuzovaném případě měl omyl zřejmě spočívat v tom, že při zápisu do katastru byli manželé S. na základě pochybení zaměstnance Střediska geodézie Znojmo, který si nevšiml, že na základě listiny ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979 nemůže provést změnu v evidenci nemovitostí, neboť listina neměla náležitosti rozhodnutí. Zde je třeba podotknout, že se stěžovatel o získání předmětných pozemků prostřednictvím institutu opravy zřejmě chyby nepokouší poprvé – Nejvyšší správní soud se jeho kasační stížností s velmi podobnou argumentací již zabýval v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 6 As 1/2010 - 257, kde se taktéž zabýval případem, kdy se stěžovatel snažil dosáhnout změny v katastru nemovitostí pomocí přidělové listiny č. j. K 1522/47 svědčící jeho otci, a konstatoval, že „*[o]rgány geodézie v dané době při zápisu do evidence nemovitostí vycházely z podkladů vyhotovených okresním národním výborem, o jehož kompetenci neměly žádný důvod pochybovat. Předložené dokumenty orgány geodézie posuzovaly pouze z toho hlediska, zda obsahují všechny údaje, které jsou nezbytné pro zápis do evidence nemovitostí. V neposlední řadě pak nutno podotknout, že orgány geodézie byly orgány státu, který po roce 1945 předmětné nemovitosti zabral, a realizovaly vůli státu, který prostřednictvím okresního národního výboru v roce 1979 potvrdil, že zabrané pozemky přidělil manželům S. Lze proto uzavřít, že zápis vlastnického práva předělcům (tj. manželům S.) do evidence nemovitostí proběhl v souladu s právními předpisy.*“

[21] Je tedy evidentní, že zápis vlastnictví nebyl omylem, natožpak omylem zřejmým. Z ničeho nevyplývá, že by zápis vlastnictví manželů S. byl proveden nesprávně, a tím spíše nelze hovořit o tom, že by naopak omylnost zápisu byla zcela nesporná. Převody nemovitostí a běh času již jen podtrhují vyřčený závěr – i kdyby neměli být manželé S. zapsáni do katastru nemovitostí jako vlastníci, ještě by to neznamenal, že se nestali vlastníky později vydržením, popř. že vlastnické právo k nemovitostem nevydrželi další nabyvatelé. To též svědčí o nevhodnosti institutu opravy zřejmého omylu v daném případě, neboť měl-li by se použít, osoby, které nabývaly předmětné nemovitosti následně v dobré víře, by nemohly uplatnit námitky a všechna svá práva, jak by tomu bylo v případě řízení před civilním soudem. Správní orgány i krajský soud popsaly vývoj vlastnických práv k daným nemovitostem a každý zápis odpovídal listinám, na jejichž základě k zápisům docházelo – právě k udržení souladu evidence se založenými listinami institut opravy zřejmého omylu slouží.

[22] Pro úplnost zdejší soud stěžovatele upozorňuje, že absolutní neplatností mohou být zatížena pouze jednání soukromoprávní povahy, nikoliv správní akty – ty mohou být pouze nezákonné či nicotné.

[23] Lze tedy shrnout, že krajský soud nepochybil, pokud odkázal stěžovatele na řízení před civilními soudy, jak již ostatně učinily též správní orgány, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Je totiž zřejmé, že stěžovateli v první řadě nejde o správnost evidence, čehož by bylo možno dosáhnout prostřednictvím opravy zřejmého omylu, ale o určení vlastnictví, a jiný zápis v katastru nemovitostí je tak jen sekundárním aspektem věci zcela závislým právě na otázce vlastnictví.

V. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. neuložil žádnou povinnost. Ze spisové dokumentace rovněž nevyplývá, že by důvody zvláštního zřetele hodné odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení.

[26] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 5 As 238/2020 - 43, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Alena Prchalová, Ph.D., advokátka se sídlem Husova 1288/25, Jihlava. V takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije podle § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovená zástupkyně učinila ve věci dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a podání, resp. doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý tento úkon náleží zástupci odměna, a to ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], zvýšená o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů v částce 6800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 8. září 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu